



கவிஞர் சினைகளின் சமூகச் சிந்தனைகள்

மு. சத்யா ^{அ, *}, இராம. சிதம்பரம் ^அ

^அ தமிழ் உயராய்வுத்துறை, மருதுபாண்டியர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்-613403, தமிழ்நாடு, இந்தியா

^ஆ பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி-620024, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Social Thoughts of the Poet Snehan

M. Sathya ^{a, b, *}, R. Chidambaram ^{a, b}

^a Department of Tamil, Marudupandiyar College, Thanjavur-613403, Tamil Nadu, India

^b Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli- 620024, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
drsta87@gmail.com

Received: 23-02-2022
Revised: 16-04-2022
Accepted: 18-04-2022
Published: 29-04-2022



ABSTRACT

The definition of renewal poetry is different today, but renewal poetry is intended as a poetic tradition, a poetic system devoid of grammar. The genealogy is to be found with the restrictions of the syllable, the thigh, the foot, the thigh, and the renewal is seen with a new look as if it had been cast out. The scene seen in the novels is universally accepted as having a realistic lyricism and sense of humor with simple Tamil words as it is without rhetorical words, and female poets and males use simple words with low footnotes to point out their experiences and social disorders. In the poems of the poet Snehan, who is a guide for today's younger generation, this essay expresses his social thoughts on language, patriotism, the sanctity of women, the purity of friendship and many more from his point of view.

Keywords: Social Thoughts, Poet Snehan, Grammar, Poems

முன்னுரை

காலம் என்னும் பாதையில் கவிதை என்னும் ஊர்தி பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. சங்ககாலத்தில் கவிஞர்கள் யாப்புவுகையில் தம் கவிதைகளைப் புனைந்தார்கள். அதனை மரபுக் கவிதை என்பார்கள். தற்காலக் கவிஞர்கள் பொருளிலும், சொற்களிலும் நடைமுறை வாழ்க்கையைச் சித்தரித்துப் புதிய பிறவியாகக் காட்சி தரும் புதுக்கவிதைகளைப் படைத்து வருகின்றார்கள். மரபுக் கவிதை என்னும் பெயர்க்கடந்து இன்று புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ என்றும் நாளை வேறு ஏதோ ஒரு பெயர்த்தாங்கிப் பயணித்துக் கொண்டதான் இருக்கும். ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பு சமுதாயத்தை வெளிப்படுத்துவதோடு அதன் முன்னேற்றத்திற்கும் விதையாக அமைவதே சிறந்ததாகும். ஒவ்வொரு கவிஞரும் தான் கடந்துவந்த நிகழ்வுகளையும் தம் மக்களின் நடைமுறை வாழ்க்கையையும் சுவாசித்துத் தன்னுடைய கவிதை நூல்களில் மொழிப்பெயர்க்கின்றனர் என்று தோன்றியது என நுண்ணறிவாளர்களையும் கண்டறிய இயலாத பெருமையும் சிறப்பும் இளமையும் கொண்டு விளங்குவது நம் மொழியாம் தமிழ்மொழியாகும். உலகத்துக்கே நெறியைப் புகட்டுகின்ற இலக்கிய வளங்களையும் இலக்கணச் சிறப்பையும் பெற்று உயர்ந்தோர் தொழி விளங்கி நிற்பது தமிழ் மட்டுமே எனலாம். பண்டைய இலக்கியங்கள் இலக்கணங்கள் யாவற்றையும் முற்றிலும் கற்றிருக்கும் தமிழர்கள் இல்லையென்றே கூறல் வேண்டும். மரபிலே எழுந்துள்ள அவற்றைப் புரிந்து பயிலவும் அறிந்துக் கொள்ள முயலவும் விரும்புவர்கள் அருகி வருகின்றனர் என்பது தான் உண்மை. இதனைக்

காணலுற்ற இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞர்களும், இளைய தலைமுறைக் கவிஞர்களும் எளிய வடிவமாகக் கூறத்தொடங்கிய கவிதை வடிவம் தான் புதுக்கவிதை முதலானவை.

இன்றைய புதுக்கவிதையின் நோக்கு நிலை

புதுக்கவிதையின் தோற்றத்தால் இளைய தலைமுறைக்கவிஞர்களிடம் சிறைபட்டுக் கிடந்த சிந்தனைச்சக்தி வீறுகொண்டு எழுகிறது. மனத்திற்குள் முடங்கிக்கிடந்த கற்பனைகள் சிறகடித்து இலக்கிய வானில் பறக்கின்றன. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் பிரஞ்சுப்புரட்சியின் விளைவாகப் பிரான்சு நாட்டில் புரட்சிக்கரசு சமுதாயம் தோன்றியது. பாதலேர், ரிம்போ, மல்லார்மே போன்ற புரட்சிக்கவிஞர்கள் பழைய மரபுகளை விட்டுவிட்டு யாப்பு விடுதலைபெற்ற புதிய கவிதைகளைப்பாட முற்பட்டனர். அப்புதிய போக்கைப் பின்பற்றிச் சென்ற நூற்றாண்டில் அமெரிக்காவில் வாழ்ந்த ஆங்கிலக்கவிஞர் “வால்ட் விட்மனின் “புல்லின் இதழ்கள்” நமது புதுக்கவிதைக்கு முன்னோடி எனலாம். “தாசூர் தம் கீதாஞ்சலியை “இலக்கணம் மீறிய புதுக்கவிதையாகப் படைத்தார். கீதாஞ்சலியையும், புல்லின் இதழ்களையும் படித்த பாரதியார் அதே போக்கில் “காட்சிகள்” என்ற புதுக்கவிதையைப் படைத்தார் தமிழில் புதுக்கவிதையின் தந்தை பாரதியாரே! என்று கூறலாம். பாரதியார், பாரதிதாசன், வல்லிக்கண்ணன், புதுமைப்பித்தன், நா. பிச்சமுர்த்தி, வைரமுத்து போன்றோரின் வாயிலாகக் கவிதை மாற்றுகருவம் பெற்றது.

புதுக்கவிதைக்குரிய இலக்கணம் இதுவரை வகுக்கப்படவில்லை இருப்பினும் புதுக் கவிதைக்கும் ஓர் ஒழுங்குமுறை இருக்க வேண்டும் என நினைப்பவர்கள் இருக்கின்றார்கள்.

“விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” (Snehan, 2010a)

என்று தொல்காப்பியர் கூறிய வனப்பு எட்டனுள் விருந்து என்பதும் ஒன்று என, இன்றைய இலக்கிய வகைக்குச்சான்று காட்டலாம். மேலும் பாரதி வகுத்த

“சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது,

சொற் புதிது, சோதிமிக்க நவக்கவிதை

யெந்நாளும் அழியாத மகாகவிதை” (Snehan, 2010a)

என்பதையும் புதிய இலக்கணமாகக் கருதமுடிகிறது.

கவிஞர் சினேகன்

இன்றைய இளைய தலைமுறையினருக்கு இசைப்புயலைக் கவிதையாய் வழங்கித் திகழும் கவிஞர் சினேகன் அவர்கள் சோழ மன்னன் ஆண்ட தஞ்சையில் மண்மணம் வீசி உழவர்கள் உறவாடி எட்டுத்திக்கும் இயற்கைவளம் சூழ்ந்த செங்கிப்பட்டி அருகிலுள்ள புதுக்கரியப்பட்டி என்ற அழகிய கிராமத்தில் 23-06-1978 ஆம் ஆண்டு தன் பொற்றோர்க்கு எட்டாவது மகனாய் அரும்பிய இவர் இன்று நகரத்தில் இசைப்புவாய் மலர்ந்து மணம் வீசுகின்றார். இயற்பெயர் ‘சிவசெல்வம்’ திரையிசையுலகில் தன்னை ‘சினேகன்’ என்று பெயர் சூட்டிக்கொண்டார். இவர் கவிதைகளும், பாடல்வரிகளும் கிராமத்து மக்களின் மொழிநடையில் அமைந்திருக்கும். இவர் கவிதைகளில் மொழிப்பற்று, நாட்டுப்பற்று, பெண்ணின் புனிதம், நட்பின் தூய்மை, என்று இன்னும் பல கோணங்களில் மக்களின் பார்வையிலேயே தம் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

நாட்டுப்பற்று

மனிதர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பிரச்சனைகளைச் சுமக்கின்றார்கள். எல்லோரும் தன் குடும்பம், தன் பிள்ளை என்று தனக்குத்தானே ஒரு வட்டமிட்டு வாழும் சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். தன்னையும் தன்னைச்சுமந்த தாயையும் ஒரு பிள்ளையாகக் காண்கின்ற

பூமித்தாயை ஏனோ மறந்து விடுகிறார்கள். உறவுகள் அனைத்தும் பிரிந்தாலும் ஏன் நம் உயிர் பிரிந்தாலும் நம்மை விட்டுப்பிரியாது தொட்டுக்கொண்டே தொடரும் பந்தம். தன்னையே மக்களுக்குத் தானமாக்கி சுகம் கண்ட சொர்க்கபூமியாவாள். எத்தனை நாள் தாயின்மடியில் துயில்கண்டோம் இன்றும் அவள் மடியில்தான் உறங்குகின்றோம். உனக்கும் ஆகாயத்திற்கும் இடையில் மனிதர்களாகிய நாங்கள் சூழலாமல் சுற்றுகின்றோம்.

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே-இன்பத்

தேன் வந்து பாயுது காதினிலே” (Govindhan, 2005)

என்று மகாகவி பாரதியார் நம் நாட்டுப் பெருமைகளை மக்கள் உணரும்படி இனிமையாகப் பாடியுள்ளார்.

‘நீரும் நிழலும் உணவும் தந்து

உயிரைக் காத்தாய் நீ

மரம் செடி போல் மனிதனையும்

வளர்த்துக் காத்தவள் நீதானே. (Snehan, 2010)

இவ்வுலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களையும் தன் கருவில்தானே சுமந்துகொண்டிருக்கின்றாய் சமையோ, வலியோ எத்தனை துன்பங்களை உனக்குள் தாங்கி மண்ணுயிர்களைக் காத்து வருகின்றாய். நாங்கள் வாழ்ந்தாலும், மறைந்தாலும், புதைந்தாலும், எரிந்தாலும் எல்லாமே உன் மடியில் தானே தாயே. எத்தனை சொந்தங்கள் பிரிந்தாலும் எங்களை விட்டுப்பிரியாத சொந்தம் நீ மட்டும்தானே தாயே! என்று உண்மையை அழகாக உரைக்கின்றார்.

“வாழ்ந்தாலும் விழ்ந்தாலும்

பிறந்தாலும் இறந்தாலும்

நிலையான சொந்தம் நீ தானே (Snehan, 2010a)

இப்பாடல்வரிகள் மூலம் கவிஞர் சினேகன் தாயைப்போலத் தாய்நாட்டையும் நேசிக்கின்றார் என்பதை நாம் அறியலாம். ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் நாட்டையென்றும் மறைக்கவும் முடியாது மறக்கவும் முடியாது.

மொழிப்பற்று

உயர்தனிச் செம்மொழியாகப் பேற்றப்பெறும் தமிழ் இன்றுபல நாடுகளிலும் பேசப்பட்டு வருகின்றது. தமிழ் என்னும் சொல்லின் பொருள் இனிமை, எளிமை, நீர்மை என்பதாகும். தமிழ் மொழி பேச்சளவிலும், ஏட்டளவிலும் இன்றும் அழியாமல் கன்னித்தமிழாக இருக்கின்றது. தமிழின் இனிமையைப்பாராட்டாத இலக்கியங்களே இல்லை எனலாம்.

‘இருந்தமிழே யுன்னால் இருந்தேன் இமையோர்

விருந்து அமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்’ (Sangupulavar, 1941)

என்று வானோர் அமிழ்தத்தைவிட சிறந்தது தமிழே என்று சிறப்பிக்கின்றார்கள்.

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்

இனிதாவது எங்குக் காணோம்” (Govindhan, 2005)

என்று தமிழ்மொழியைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார்.

ஒவ்வொரு மொழியும் தனிச்சிறப்பினைக்கொண்டிருக்கும். ஆங்கிலம் வாணிக மொழியென்றும், பிரஞ்சு தூது மொழியென்றும், தமிழ் பக்தி மொழியென்றும் உலகோரால் வழங்கப்படுகின்றன.

தமிழில்தான் பக்திப்பாடல்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொருவரும் தன்னை அறிமுகப்படுத்தும் முன்னே தன் தாய்மொழியை அறிமுகப்படுத்துவார்கள். இதைக் கவிஞர் சினேகன் அழகாகச்சொல்கின்றார்.

“நீ இறந்தால், தமிழ் இறக்காது

தமிழ் இறந்தால் - நீ

இறந்து போவாய்” (Snehan, 2010a)

நாம் பல மொழிகளைக் கற்றாலும் எந்நாளும் நம் தாய்மொழியை மறக்கக்கூடாது. இக்காலக்கட்டத்தில் பிழைப்புகாகத்தன் மொழியை அடகு வைக்கும் நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறான் மனிதன். இதற்குக் கவிஞர் தன் மொழியைப்பெருமைப் படுத்தும் விதமாக உரைக்கிறார்.

“தமிழ் - நம் தாய்

மற்ற மொழிகளெல்லாம்

நமக்குத் தாரம்” (Snehan, 2010a)

பெண்மையின் புனிதம்

பெண்ணைக்கடவுளுக்கு நிகரென்றும், பெண்கள் நாட்டின் கண்கள் என்றும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்கள். இயற்கைப்பொருக்கும் பெண்பெயரையே கூறுவது மரபு. இன்றைய காலக்கட்டத்தில் பெண்கள் பணிபுரியாத துறைகளே இல்லை. நம் தமிழகத்தை, இந்திய நாட்டை ஆட்சி செய்ததும் ஒரு பெண் என்பதை நம்மால் மறுக்க முடியாது. அடிமைப்படுத்திய ஆண்கள் அசந்து வியக்கும் வண்ணம் இன்று பெண்கள் உயர்ந்த நிலையை அடைகின்றார்கள். ஒரு பெண் தான் மட்டும் வளரவில்லை தன்குடும்பத்தையும் வளர வைக்கின்றாள். அழகோ, அசிங்கமோ, கருப்போ, சிவப்போ தாய்க்குத்தன் பிள்ளை தங்கம். தாயின் உருவில் கடவுளை நாம் காண்கின்றோம். உலகில் எல்லா உயிருக்கும் முதலான பந்தம் அம்மா தான்.

“மங்கைய ராய்ப் பிறப்பதற்கே -நல்ல

மாதவஞ் செய்திட வேண்டுமம்மா” (Snehan, 2010b)

என்ற வரிகளால் ஒரு பெண்ணாக இப்பூமியில் அவதரிக்க பல தவங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று பெண்ணின் பெருமை அறிந்து போற்றியவர் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை.

“பெண்ணே பெண்ணே

நீயே புவியாகிறாய்

சுமையோ சுகமோ

தாங்கி நிஜமாகிறாய்

உன்னை விட்டால் உலகமில்லை! (Snehan, 2010b)

ஒரு பிரபஞ்சம் பெண்ணுக்குள்ளே அடங்கி விடுகிறது. பெண்கள் இல்லையென்றால் இவ்வுலகமே இல்லை என்கிறார் கவிஞர் சினேகன். அம்மா என்ற உறவு எந்நாளும் நம்மைவிட்டுப் பிரியாது உடலோடு ஒட்டிய அணுக்கள் தான் அம்மா. நாம் எத்தனை உலகம் சுற்றினாலும் கருவறையை மீண்டும் காணமுடியுமா? உலகச்சொந்தங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாய்க் கண்டோம் தாய் மனத்தில். பிள்ளையின் வளர்ச்சியில் பேரின்பம் காண்பாள். தாயானவள் கண்டிப்பதில் கனிவையும் பாசத்தைக் கடினமாகவும் காட்டுவாள் இவ்வுலகில் எல்லாவற்றையும் வாங்க முடியும் ஆனால் தாயின் பாசத்தை யாரிடமும் பெறமுடியாது. தாய் சொல்லும் வார்த்தைகள் அனைத்தும் வேதங்களாகும்.

“வாழும் காலம் யாவுமே

தாயின் பாதம் சொர்க்கமே

அம்மா என்னும் மந்திரமே

அகிலம் யாவும் ஆள்கிறதே.” (Snehan, 2010b)

என்று கவிஞர் தாய் மீதுகொண்ட பாசத்தைப் பாடல் வரிகள் மூலம் தெரிவிக்கின்றார். பெண்ணைப்போற்றாத கவிஞரும் இல்லை என்றே கூறலாம்.

நட்பின் தூய்மை

ஒவ்வொரு நட்புக்கும் முகமுண்டு, ஒவ்வொரு முகத்திற்கும் மகிழ்ச்சியுண்டு, அந்த மகிழ்ச்சியின் உச்சம்தான் உறவு. நட்பென்ற பூ மனத்தில் பூக்கும்போது நம் வாழ்கை வானம் வரை மணம்வீசும். இது உள்ளங்களை இனைக்கும் பாலம் 'நட்பு' அன்புகொண்ட மனம் ஆயிரம் சிறகுகள் விரிந்து பறப்பதுபோல ஆனந்தமடையும். உனக்கும் எனக்கும் மட்டுமல்ல மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்ற எல்லாச்சொந்தங்களையும் ஒன்றாகக்கூடி நட்பு என்ற கோட்டையில் நடமாட வைக்கும். நட்பின்றி எந்த உயிரினமும் மகிழ்ச்சிகொள்ளாது. நட்பு இல்லாத மனிதன் இவ்வுலகில் இல்லை என்றே கூறுமளவிற்கு நட்பு வாழ்கையில் முக்கியப் பங்கெடுத்துக் கொள்கின்றது. எல்லோருக்கும் எல்லா பருவங்களிலும் நண்பர்கள் அமையப் பெறுகின்றார்கள். நண்பர்கள் சிலர் நமது இதயத்தின் மேடையில் கூடாரமடித்துக் குடியிருக்கின்றார்கள். வாசமலர்களை மாலையாகத் தொடுக்கும் வாழைநார் கூடப்பூவின் வாசனையைப்பெற்று நறுமணம் வீசுகின்றது. அதுபோல ஒருவருடைய குணாதிசயங்களை அறிய அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் நண்பர்களை வைத்துக் கண்டுகொள்ள முடியும் என்று கூறுகிறார்கள்.

“அழிவி னவைநீக்கி ஆறுய்த்து அழிவின்கண்

அல்லல் உழப்பதாம் நட்பு”

நண்பன் கேடுதரும் தீயவழிகளில் நடக்கும் போது அவற்றிலிருந்து விலக்கி நல்ல வழிகளில் நடக்கச்செய்து தெய்வத்தால் கேடு வந்தபோது அதை நீக்கமுடியாமல் அத்துன்பத்தில் தானும் பங்குபெற்று வருந்துவதே நட்பாகும் (Sheeba, & Praveen Sam, 2021). தாய் தந்தையைவிட நம்வாழ்வில் அதிகநேரம் நம்முடன் இருப்பவர்கள் நண்பர்களே. அன்னைக்கு நிகரான பாசத்தை நண்பன் தருவான் என்றால் அவனே எனக்கு அன்னை என்கிறார் கவிஞர் சினேகன்.

“ஆண் உருவில் அன்னை என்றால்

அதுவும் நீ தானே” (Snehan, 2010b)

ஆண், பெண் நட்பு என்றால் சமுதாயம் தவறாகவே நினைக்கின்றது. அது தவறு இல்லை என்று சுட்டிக்காட்டிய கவிஞர் பலர். சங்க இலக்கியத்தில் ஒளவை அதியமான் நட்பைப்பற்றி அறியாதவர் இருக்கமுடியாது.

“தோழா தோழா தோள்கொடு

கொஞ்சம் சாஞ்சுக்கணும்”

படம்-பாண்டவர் பூமி

“தோழி உந்தன் வருகையால்

நெஞ்சம் தூய்மையானதடி

நல்ல தோழி நல்ல நூலகம்

உன்னால் புரிந்ததடி”

ஒவ்வொருவருக்கும் தோழியானவள் நல்ல நூலகம் என்கிறார். நூலகத்தில் எவ்வளவு செய்திகளைத்தெரிந்து கொள்கிறோமோ அதுபோல வாழ்க்கையில் நாம் முன்னேறுவதற்குச் சரியான

வழிக்காட்டியாகத் திகழ்வது நட்பு என்று கவிஞர் சினேகனின் பாடல்வரிகள் நட்புக்கூண்டுக்குள் நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றது.

முடிவுரை

எல்லோருக்கும் எழுத்துண்டு அதிலே சிலருக்கு சிறப்புண்டு என்பதற்கு இணங்கப் புதுமைப்பித்தன், ந. பிச்சமூர்த்தி, வல்லிக்கண்ணன், அப்துல் ரகுமான், வைரமுத்து போன்றோர்கள் பலர் புதுக்கவிதை எழுதிப் பல விருதுகள் பெற்றுத்திகழ்கின்றனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து இளம் வயதிலேயே கவிதை, திரைப்படப்பாடல்கள் எழுதிச் சாதிக்கும் எழுத்தாளர்களுள் கவிஞர் சினேகன் தனக்கென ஒரு முத்திரையைப் பதித்துக் கொண்டார். இவருடைய கவிதைகள் உலக மக்களுக்குச் சென்று பயனடையும் வகையில் சமூக உணர்வு உணரும் படியும் அமைகின்றன. கவிஞரின் படைப்புகள் இன்றும் என்றும் மக்களின் மனத்தில் நீங்காது நிலைக்கும். எந்த விதமான இலக்கயப் படைப்பாயினும் படைப்பாளியின் நோக்கம் சமூகம் சார்ந்ததாய் அமைதல் வேண்டும். மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, சிறுகதை, புதினம், உரைநடை எனப் பலவடிவங்களைப் பெற்றுள்ள படைப்புகள் அனைத்துத் திசை வாழும் படைப்பாளிகளில் தோன்றிய வண்ணம் உள்ளன. அவற்றைப் பயின்று பயன்பெறுகின்ற மக்கள் தாம் பல்வேறு ஊடகத் தாக்கங்களுக்கு ஆளாகிக் காலத்தையும் பண்பாட்டையும் இழந்து வருகின்றனர். இன்றைய மக்களை ஈர்த்து வருகின்ற துறைகளில் ஒன்றான திரைத்துறை வழியாக மக்களைச் சேர்கின்ற வகையில் திரைப்படப் பாடல்களை எழுதுகின்றனர். அவற்றில் கவிஞர்கள் தாம் சொல்ல விரும்பும் சமூக உணர்வுகளையுச் சொல்லி வருகின்றனர். கவிஞர் சினேகனும் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறார். அவருடைய பாடல்கள் கேட்போரின் இதயத்தில் பதிந்து சமூக வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.

References

- Govindhan, S.V., (2005) Bharathiyar Kavidhaigal, Manivaasagar Pathippagam, Chennai, India,
- Gowmareeswari, S., (2005) Tholkkapiyam Porulathigaram, Mulai Niliyam, Chennai, India.
- Sangupulavar, T., (1964) Madurai Chokkanaathar Tamil Viduthoothu, Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevely, Chennai, India.
- Sheeba, T., Praveen Sam, D., (2022) The Theme of Friendship in Kambar's Select Occasional Verses: A Critical Analysis, International Research Journal of Tamil, 4(1), 102-109. <https://doi.org/10.34256/irjt22111>
- Snehan, (2010a) Snehan puthagam, Selvam Pathippagam, Chennai, India.
- Snehan, (2010b) Ippadium Irukkalam, Paavai Pathippagam, Chennai, India.
- Subramaniam, V, A., (2016) Kavimani Kavithaigal, Tamil University, Thanjavur, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:



© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License